

עפ"ג 35090/12/13 - סבר זמירו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

02 פברואר 2014

עפ"ג 35090-12-13 זמירו נ' מדינת

ישראל

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד-סג"נ כב' השופט אברהם יעקב,

סג"נ כב' השופט אהרון מקובר

המערער	סבר זמירו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד עלאא מסארווה

ב"כ המשיבה עו"ד אביב שרון

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו שבאה לאחר שמיעת ראיות בעקבות הסדר טיעון שאינו מתייחס לעניין עונש המאסר נושא הערעור בשני מקרים של מכירת חשיש במשקל 2.1 גרם ו- 4.617 גרם תמורת 40 ₪ ו- 100 ₪, בהחזקת 0.4 גרם חשיש לשימוש עצמי שהוצאו מפיו על ידי השוטרים, בהכשלת שוטר ובתקיפת שוטרים על ידי מתן מכות אגרופ לשוטר אחד, ונשיכת אצבע לשוטר אחר.

המערער נידון ל- 20 חודשי מאסר בגין העבירות נושא גזר-הדין, להפעלת 6 חודשי מאסר על תנאי במצטבר כך שעליו לרצות 26 חודשי מאסר בפועל, ל- 10 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין, לקנס בסכום של 12,000 ₪, לתשלום פיצוי לשוטר בסכום של 3,000 ₪, לחילוט 11,000 ₪ שנתפסו בחזקתו, לפסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בפועל למשך 6 חודשים ועל תנאי למשך 6 חודשים בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

הערעור מכון כלפי חומרת עונש המאסר בפועל וב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי בימ"ש קמא שגה בקביעת מתחם ענישה מופרז עבור כל אחת מהעבירות נושא גזר-הדין, בכך שלא קבע חפיפה בין מתחמי הענישה

עמוד 1

שקבע ובכך שמיקם את המערער באופן שגוי בתוך המתחם שקבע שכן בעשותו כן הוא חזר על הנימוקים הקשורים לחומרת התנהגותו של המערער, אשר נלקחו בחשבון בקביעת מתחם הענישה.

לטענת ב"כ המערער, ביהמ"ש לא ייחס משקל לענישה הכלכלית עליה הסכימו הצדדים ושכתוצאה ממנה הוטלו על המערער קנס בסכום של 12,000 ₪ וחולט סכום של 11,000 ₪ וכן לא נתן משקל לנסיבותיו האישיות של המערער שמתפרנס מקצבת נכות מאחר ואינו מסוגל לעבוד, הוא בן למשפחה מרובת ילדים והתמכר לסמים בגיל צעיר, דבר שגרם לו להתחבר לסביבה שולית ולמסור סמים כדי לממן את צריכתם.

לטענת ב"כ המערער, המערער סובל ממחלת כבד נגיפית ורעייתו אובחנה כחולת נפש.

בסיפא הודעת הערעור טוען ב"כ המערער כי בימ"ש קמא שגה בכך שצבר את עונש המאסר על תנאי המופעל כולו לעונש המאסר שהטיל בגין העבירות נושא גזר-הדין.

ב"כ המשיבה מתנגד להקלה בעונשו של המערער ומצביע על חומרת התנהגותו כאשר מכר תוך תקופה קצרה סמים לשני לקוחות, כאשר הכשיל את השוטרים שבאו לעצור אותו ולתפוס את הסמים שניסה לבלוע וכאשר תקף שני שוטרים כדי לממש את מטרתו הנ"ל.

כמו כן מצביע ב"כ המשיבה על עברו הפלילי של המערער כפי שעולה מגיליון ההרשעות הקודמות שהופעל בפניו, וטוען כי מתחם הענישה ועונש המאסר שהוטלו על המערער אינם מצדיקים התערבות ערכאת ערעור.

עיון בגזר-הדין של בימ"ש קמא מעלה כי הוא התייחס בחומרה לעבירת הסחר בסמים שבוצעה על ידי המערער שכן היא פוגעת באינטרס של שמיעת שלום הציבור ובריאותו מפני אלה שעוסקים בהפצת הסם, במיוחד כאשר סביב מערך הסחר בסמים נרקם מערך עברייני.

בימ"ש קמא הביא את הפסיקה לפיה עמדו בתי המשפט על הצורך להילחם בנגע הסמים ועמד על נסיבות ביצוע עבירות הסמים על ידי המערער כאשר מדובר בשתי עסקאות שונות, שאמנם בוצעו באותו יום במהלך שעתים, אך מדובר במכירת סמים לשני קונים ובכמויות שונות.

בימ"ש קמא קבע את מתחם הענישה ההולם לגבי כל מכירה של סם בין 6 חודשי מאסר לשנת מאסר ובאשר להחזקת החשיש לשימוש עצמי, אותו ירק המערער מפיו לאחר שנעצר על ידי השוטרים, קבע בימ"ש קמא מתחם ענישה הולם בין מאסר על תנאי ל- 6 חודשי מאסר בפועל, כאשר מדובר בפגיעה ברף הבינוני לאור מהות הסם ומשקלו.

בימ"ש קמא התייחס גם לעבירות שביצע המערער כלפי השוטרים שבאו לעצור אותו ולתפוס את הסם שנותר בחזקתו וקבע נכונה כי המערער פגע בצורך להגן על רשויות אכיפת החוק ושלמות גופם כאשר הם באים למלא את תפקידם כדין, כפי שבאו לעשות לגבי המערער לאחר שראו אותו מוכר סמים ומכניס סם לפיו כדי להעלים אותו מפניהם.

אמנם, ביהמ"ש קמא התייחס לכל אחד מהאירועים בנפרד ואין להלין עליו כי עשה כן שכן מדובר בשתי מכירות נפרדות, בהחזקת סם לשימוש עצמי ובהתנהגות אלימה כלפי שוטרים שבאו למלא את תפקידם כחוק.

גם מתחם הענישה שקבע ביהמ"ש קמא לגבי כל אחד מהמעשים איננו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת וגם אם ביהמ"ש

קמא היה קובע מתחם ענישה אחד למכירות הסם ולהחזקתו על ידי המערער, ומתחם ענישה שני להתנהגות המערער כלפי השוטרים ומגיע לתוצאה אליה הגיע על ידי קביעת מתחמים נפרדים, אין לומר כי סטה ממדיניות הענישה הכוללת לגבי המעשים נושא גזר-הדין.

בימ"ש קמא לא התעלם מהודאתו של המערער, הגם שבאה בשלב מאוחר של ההליך המשפטי ומנסיבותיו האישיות ועונש המאסר שגזר על המערער בגין העבירות נושא גזר-הדין איננו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת ומתחשב באופן הראוי בנסיבות לקולא כפי שנטענו על ידי ב"כ המערער בפניו ובפנינו.

בימ"ש קמא לא התעלם מהעיצומים הכלכליים שהטיל על המערער אך אין בהם כדי להקל בעונשו מעבר למה שהתחשב בהם בית המשפט קמא.

גם החלטת ביהמ"ש קמא לצבור את עונש המאסר על תנאי שהופעל על ידו לעונש המאסר שהטיל בגין העבירות נושא גזר-הדין היא החלטה מוצדקת, שכן לא הובאו בפניו או בפנינו נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מהכלל שנקבע בחקיקה ובפסיקה לפיו עונש מאסר על תנאי יופעל במצטבר לעונש מאסר בפועל שהוטל בגין העבירות שגרמו, כולן או חלקן, להפעלת עונש המאסר על תנאי.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום ב' אדר תשע"ד, 02/02/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

אהרון מקובר, שופט

**אברהם יעקב, שופט
סג"נ**

**אברהם טל, שופט, סג"נ
אב"ד**